

ZONDAG 12

De Ambtsnaam van Jezus

Psalm 2 : 4 en 7
Lezen: Johannes 4:1-30
Psalm 118 : 4 en 13
Psalm 80 : 11
Psalm 79 : 4 en 7

Geliefden, het Woord van God dat wij u thans willen prediken is naar Zondag 12 van onze Heidelbergse Catechismus de vragen 31 en 32.

Vraag 31: Waarom is Hij Christus, dat is, Gezalfde genaamd?

Antwoord: Omdat Hij van God den Vader verordineerd is, en met den Heiligen Geest gezalfd, tot onzen hoogsten Profeet en Leraar, Die ons den verborgen raad en wil Gods van onze verlossing volkomenlijk geopenbaard heeft; en tot onzen enigen Hogepriester, Die ons met de enige offerande zijns lichaams verlost heeft, en voor ons met Zijn voorbeding steeds tussentreedt bij den Vader; en tot onzen eeuwige Koning, die ons met Zijn Woord en Geest regeert, en ons bij de verworven verlossing beschut en behoudt.

Vraag 32: Maar waarom wordt gij een Christen genaamd?

Antwoord: Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus en alzo Zijner zalving deelachtig ben, opdat ik Zijn Naam belijde, en mijzelf tot een levend dankoffer Hem offere, en met een vrije en goede consciëntie in dit leven tegen de zonde en den duivel strijde en hiernamaals in eeuwigheid met Hem over alle schepselen regere.

Het gaat in deze 12e zondagsafdeling over de Ambtsnaam van Jezus:

1. Waarom wordt Jezus zo heet immers de Zoon van God Christus genaamd?
2. Waarom worden de gelovigen Christenen genaamd?

In het gedeelte uit Gods Woord, dat we straks gelezen hebben, vindt u de bediening van de Heere Jezus, zelfs voor een kind, op een begrijpelijke wijze levend afgebeeld. Wat Jezus daar doet en het vervolg op Zijn arbeid, tekent Hem, zoals in de 12e Zondag van onze Catechismus staat, als de Messias, als de Christus, als de Gezalfde. Als zodanig ontmoet Hij die vrouw, die in de zonde leefde. Hij spreekt haar aan, ontdekt haar aan haar zonden en openbaart

Zichzelf aan haar, als het levende water en geeft haar ook van dat levende water te drinken. Zo wordt zij weer een mens Gods, die zegt: Dat is Hij, naar Hem hebben onze vaders gehunkerd, dat is de Messias, de Christus, want Hij heeft mij alles verteld, wat ik gedaan heb. In Hem zag zij de Zoon van God en heeft in Hem de verlossing ervaren, die door Hem is. Dat is in het kort Zijn arbeid, Zijn werk, Zijn ambt, waarvoor Hij van God verordineerd is. Zien wij verder wat de Catechismus daarvan zegt. Waarom is Hij Christus, dat is Gezalfde genaamd?

Christus is dus de ambtsnaam van Jezus. Jezus dat is Zijn eigenaam, zo heet Hij. En Christus, dat is Zijn ambtsnaam, Zijn titel. Dat is de functie, waartoe Hij van God gesteld is. Christus is in het Hebreeuws: Messias en in het Nederlands: Gezalfde. Dat is allemaal precies hetzelfde: Christus, Messias, Gezalfde. Nu vraagt de Catechismus: Waarom is Hij zo genaamd? Hij is zo genaamd, omdat Hij zo is. Dat hebben wij ook bij de naam Jezus gezien, bij die eigenaam van de Zoon Gods. Hij heet Jezus, omdat Hij Jezus is. Zo is Hij. Hij wordt Christus genaamd, omdat Hij Christus is. De gedachte aan de Messias leefde onder Israël zolang zij de openbaring van God hadden. Het volk zag geslacht na geslacht uit naar de Messias. Weliswaar hebben ze een heel vertekend beeld in hun gedachten van de Messias. Zelfs zo erg, dat, toen de Messias kwam, ze Hem gekruisigd hebben, maar dat neemt niet weg, dat diep in hun hart toch de gedachte was gegrift aan de Verlosser, aan de Messias.

Zo is Gods raad en Gods wil geweest. Jezus Christus is geworden, van de Vader gemaakt tot Christus. Waarom? Omdat wij mensen, zoals wij van God geschapen zijn, profeten, priesters en koningen waren. Dat staat in de 3e Zondag van de Catechismus. Daar kunt u lezen, dat God de mens geschapen heeft naar Zijn beeld, in ware rechtvaardigheid en heiligheid. En dan komt het. Opdat hij God zijn Schepper recht kennen, profeet; Hem van harte liefhebben, priester; en met Hem in eeuwige zaligheid leven zou, koning. Zo zijn wij door God geschapen, maar toen het ons niet goed dacht God in erkenning te houden en wij door de verleiding van de boze uit die heerlijke staat, waarin God ons gesteld had gevallen zijn, zijn wij in het tegendeel veranderd.

Het is niet alleen niet leven, niet liefhebben en niet heersen maar in plaats van Gods Naam te belijden, zijn we onze eigen naam gaan belijden, de zonde belijden, de dood belijden. In plaats God van harte lief te hebben zijn we in vijandschap verkeerd en leven wij in opstand tegen God. In plaats van koninklijk met God te heersen over alle dingen, zijn we dienstknechten geworden van de zonden. Zo erg is het met ieder van ons geworden. Of wij dit bekennen of niet. Toen heeft God in Zijn onbegrijpelijke liefde, toen de mens u en ik zich van God afgewend had, en wij bevende van God wegvluchtten, en wij onszelf met een wrevelig hart bedekten voor het alziend oog van God, toen heeft God die scheiding opgeheven en die breuk hersteld. Toen heeft Hij tot onze eerste ouders gezegd: Ik zal vijandschap zetten. Ik zal

uw band van vriendschap met de satan verbreken. Ik zal Mijn Zoon in deze wereld zenden, als het zaad der vrouw, Die het serpent de kop vermorzelen zal. Om Redder van zondaren te kunnen zijn, moest de Zoon, Die in de wereld gezonden is, de Christus zijn, de Gezalfde Gods zijn, om Profeet, Priester en Koning te zijn. Hij moest meer zijn dan alleen mens, want Hij moest, behalve het onderhouden van de wet, dat God ons opgedragen had, na de schepping in het Paradijs; de eenmaal gemaakte schuld, voor God boeten. Daarom moest Hij meer zijn dan een eindig mens, meer zijn dan een rechtvaardig mens. Hij moest ook eeuwig God zijn.

Welnu, dat heeft de Heere Jezus Christus op Zich genomen. Daartoe heeft God Hem aangewezen; omdat Hij door God den Vader verordineerd is, dat wil zeggen, bestemd is, afgezonderd is en met de Heilige Geest gezalfd. Naar Zijn Godheid had Hij die afzondering en bekwaammaking niet nodig, maar als Christus, als nieuwe mens, als de laatste Adam, als zodanig is Hij van de Vader afgezonderd, alleen gesteld, verordineerd, aangewezen en bekwaam gemaakt. Daartoe heeft God Hem met de Heilige Geest gezalfd. Onder het Oude Testament heeft God diegenen, die Hij tot profeet, priester en koning uitriep, voorbeeldig gezalfd met de heilige olie. De ambtsdragers Gods werden met die heilige heerlijke olie gezalfd, die naar Gods ordinantie was samengesteld van planten, die een speciale vluchtige olie produceerden en een kostelijke reuk verspreidden. Natuurlijk niet zo, alsof die heilige zalfolie een magische kracht bezat, maar die heerlijke reuk van die zalfolie moest die zondige mensen als het ware afwassen, bedekken, heerlijk maken en bekwaam maken om voor God te kunnen staan en om in Gods dienst te kunnen bezig zijn. Die zalfolie was een afschaduwning van wat het in feite betekende. Want dat zalven betekende in feite: Ik God neem er u uit en Ik gebruik u als een instrument in Mijn dienst. Gij zijt van Mij. De profeten, de priesters en de koningen waren inzonderheid, door God verkoren instrumenten om de raad en de wil van God tot verlossing van Zijn volk bekend te maken. Zij zouden die wijsheid niet gehad hebben, zij zouden dat bewogen hart niet gehad hebben, zij zouden ook de Majesteit aan dat Woord niet hebben kunnen toevoegen, als de Heere hen zelf niet Zijn Heilige Geest gegeven had, als de Heere hen niet uit de hoop der mensen had afgezonderd.

Wat zou Saul hebben betekend als koning, wat zou David hebben kunnen profeteren, als de Heilige Geest niet op hem geweest was? Hoe zouden de profeten de weg Gods geweten hebben, hoe zouden ze het Woord Gods aan het volk hebben kunnen vertellen, indien de Heere het ze niet bekend gemaakt had? Hoe zouden de koningen de overwinningen behaald hebben, daar Israël toch een klein en machteloos volk was? Zij waren toegerust met de Heilige Geest. Welnu, in al deze profeten, priesters en koningen ziet men het type, het voorbeeld van de Christus. Zij regeerden, zij spraken door Christus. Je mag het ook omkeren, je mag ook zeggen: Christus sprak door hen. Christus regeerde door hen, Christus maakte Zijn bediening door hen heerlijk.

Ten laatste heeft God het tegenbeeld van de voorbeelden zelf gezonden, en is

Jezus Christus in de wereld gekomen. Hij is niet gezalfd met die vluchtige welriekende olie. Hij is wel eens gezalfd in Zijn leven, maar dat was niet om ambtsdrager te worden. Maria heeft Hem gezalfd tot een voorbereiding voor Zijn begrafenis. Ook de zondares in het huis van Simon heeft Hem gezalfd, maar dat was uit reine liefde van haar hart, om Hem al haar liefde waardig te schatten. Dit gebeurde niet om Hem af te zonderen tot een ambt. Hij is gezalfd met de Heilige Geest. Die is Hem gegeven, die is Hem inzonderheid gegeven bij de doop in de Jordaan. Toen Hij uit het water opklom en de Vader sprak: Deze is Mijn Zoon, Mijn geliefde, toen daalde de Heilige Geest op Hem in de gedaante van een duif. Toen is Hij Zijn volle bediening ingegaan. Toen werd Hij van de satan geleid in de woestijn en trad Hij het strijdperk binnen. Toen ging Hij naar het front om de grote strijd aan te vangen, die Hij gestreden heeft ten einde toe.

Hij is gezalfd, zegt de Catechismus, tot onze hoogste profeet en leraar. U merkt wel, dat de Catechismus er ons persoonlijk bij betreft. Het moet maar niet een beschouwing zijn over wat Christus is. Er staat: Hij is met de Heilige Geest gezalfd tot onze hoogste profeet. De onderwijzer kijkt ons diep aan en hij zegt denk erom, laat het geen verhaal zijn, dat in uw gedachte blijft hangen waar u van zegt, het is mooi, het is geweldig, maar wat u verder niet beweegt. Het raakt uw ziel, uw zaligheid. De onderwijzer zegt ons hier: Zondaar, is dit uw vaste overtuiging? Hebt u er kennis van genomen met uw ziel? Tot onze hoogste profeet en leraar, die ons de verborgen raad en wil van God, van onze verlossing, volkomen geopenbaard heeft. Daar gaat het om.

Profeet is niet alleen iemand, die de toekomstige dingen verkondigt. Ook dat was de profeet in het Oude Testament inzonderheid. Maar profeteren kan men heel eenvoudig noemen: van God spreken. Iedereen, die het Woord van God spreekt, ook in het Nieuwe Testament, is Gods profeet. Dat kan een kind zijn, een jongen een meisje een vader of moeder, een ambtsdrager, een lid van de gemeente, wie ook. Wie het Woord van God spreekt, spreekt als profeet. Dan is Jezus Christus de door God gezalfde profeet, om het Woord van God te spreken als leraar. De profetische bediening heeft Hij bijzonder ontvangen om ons te leren, staat er. En wat leert Hij ons dan? Hij leert ons de verborgen raad en wil van God tot onze verlossing, de volkomen openbaring van die verlossing. Dat is de kern van Zijn leerambt. Daartoe heeft God ons Zijn Woord gegeven, waardoor Jezus Christus als de hoogste profeet en leraar tot ons komt. Zo moeten en mogen wij het zien. Hij gaat ons de verborgen wil en raad Gods tot onze verlossing volkomen openbaren. Dat was ons totaal verborgen. Daar wisten wij niets van. De duisternis, waarin wij van nature leven is zo dicht, de nacht zo inktzwart, dat wij allemaal waandenkbeelden van God hebben in onze natuurstaat, zo dat wij de ware kennis van God ten enenmale missen.

Ik verzeker u, al zit u tachtig jaar onder de zuiverste verkondiging van het Evangelie en die Geest van Christus is uw leermeester niet, dan ziet u net zoveel als een blinde van kleuren ziet. Dan kunnen wij duizendmaal zeggen,

zo is God en zo is Christus en dat doet de Heilige Geest, maar gij verstaat het niet. Ge blijft met uw rug naar God toestaan. Ge blijft met uw hele wezen opboksen en tegenwerken tegen God. Ge blijft God als een vreemde voorbij lopen.

Als Pilatus vandaag de keus stelt: Bar-abbas of Jezus? Dan kiezen wij vandaag Bar-abbas en we laten Jezus vallen. Jesaja heeft van Hem gezegd; Hij was veracht en wij hebben Hem niet geacht en dat moeten wij tot onze diepe schaamte allemaal bekennen. Wanneer wij Hem leren achten, wanneer wij in de gemeenschap met God gebracht worden, door het onderwijs van de Heere Jezus Christus; wanneer wij tot de kennis, de zaligmakende kennis Gods komen, dan gaan wij het pas zien, al hebben wij tachtig jaar onder de zuivere leer gezeten. Dan zeggen wij: O God, dat heb ik nooit geweten. Ik heb nooit geweten, wie Hij was, dat U de Zoon van God was. Dan zeggen we: O, Heere Jezus Christus ik heb U altijd voor het laatst gehouden. Ik heb U nooit liefgehad uit een rein hart. Dan zeggen we tot die dierbare Geest: O, dierbare Geest, ik heb U altijd tegengestaan. Dan heb ik U altijd uitgeblust. Ik heb de zonde gekozen boven de genade.

Anders wordt het, geliefden, als deze Leraar der Gerechtigheid ons gaat onderwijzen. Dan is het maar gelukkig, dat Hij niet wacht, totdat het ons schikt, dan is het maar gelukkig dat Hij niet wacht tot wij Hem nodig hebben. Hij gaat souverain door Samaria. U hebt het straks samen met ons gelezen. Hij is op weg daar naar het noorden en onderweg slaat Hij even Zijn tent op. Daar heeft Hij een schaap, dat van de stal niet is. Dat moet nog worden toegebracht. Hij is altijd, altijd weer de eerste. Dat is Hij ook nu. Hij komt ook nu tot uw onbereid hart, Hij komt ook nu tot uw zondig hart. Hij komt ook nu naar uw leven, dat u in de dienst der zonde en van de wereld doorbrengt. Al is het, dat u niet in openbare zonden leeft, al kiest u niet openlijk partij tegen God. Elk mens, die Jezus Christus niet kent als zijn Verlosser, is een vijand van God, een vreemdeling van de weg van Gods genade. Wat is het echter een groot voorrecht, dat God niet afwacht, totdat wij tot Hem wederkeren, dat God niet afwacht, totdat wij Jezus kiezen in plaats van Bar- abbas, maar dat God souverain Zijn bediening heerlijk maakt aan u allen.

Daar is geen kind in de kerk, geen jongen en geen meisje, geen man of vrouw of Jezus komt tot u in het gewaad van Zijn Woord in deze profetische bediening en Hij verkondigt u heden de verborgen raad en wil van God. Hij zegt het tot u, bij deze Jezus, deze profeet van God gegeven, bij het Woord, dat van Zijn lippen gaat, hebben wij ook Zijn koninklijke heerschappij en Zijn grote barmhartige liefde nodig. Want, nooit zal ons hart het woord der genade aannemen en buigen onder de genade Gods, die ons verkondigd wordt, tenzij die profeet Jezus ook met Zijn koninklijke macht de grendels van de deur van ons hart wegschuift en binnentreedt in onze onbereide en onwillige ziel. Dat is juist Zijn taak als die grote Profeet en Leraar der gerechtigheid, om die verborgen raad bekend te maken. Dat doet Hij ook nu, wanneer Hij Zijn

knechten uitzendt. Wanneer Hij de deuren van Zijn huis voor u ontsluit, wanneer Hij u zondag op zondag brengt onder de verkondiging van Zijn Evangelie. Wanneer Zijn Woord ontvouwd wordt. Dat heeft Hij zelf gedaan toen Hij nog op aarde was, en Hij heeft het indringend gedaan, Hij heeft het zo hartelijk gedaan. Hij heeft het zo gedaan, dat jongens en meisjes, kinderen en mannen en vrouwen met grote begerigheid naar Hem luisterden. Hij heeft het zo eenvoudig gedaan. Niemand van Zijn knechten kan het nadoen.

Hij heeft het Evangelie verkondigd onder een gelijkenis van een jongen, die van huis was weggelopen, wiens vader met smart dag en nacht op zijn terugkeer wachtte. Hij heeft het Evangelie verkondigd onder een gelijkenis van een zaaier, die goed zaad heeft gezaaid, waarvan een gedeelte viel op de weg, op 'n steenrots en tussen de doornen en in de goede aarde. Hij heeft het Evangelie verkondigd onder de gelijkenis van een man, die al jaren bezig was om allerlei schone parels te zoeken, totdat hij op een dag, op dat uur, op dat ogenblik de parel van grote waarde ontdekte en hij zei: Die moet ik hebben. Als die parel de mijne is, dan ben ik voor eeuwig gelukkig. De kinderen kwamen zelfs om naar Hem te luisteren. Zo heeft Hij die diepe verborgenheid, die verborgen geweest was van alle eeuwen, geopenbaard. Hij heeft met Zijn leer, Zijn preken, die raad en wil van God geopenbaard, maar Hij heeft ook met Zijn hele leven, die raad en wil van God geopenbaard. Wie Jezus zag, die zag de Vader. Die Hem zag, straks vernietigd aan het kruis, bloedend uit vele wonden, die zag door deze Gekruiste in het harte Gods en zag de innerlijke barmhartigheid des Vaders. Hij is gezalfd staat er, tot onze enige Hogepriester, die ons met de enige offerande Zijns lichaams verlost heeft en voor ons met Zijn voorbeding steeds tussenbeide treedt.

Als Hij ons enkel de raad en wil van God tot onze verlossing geopenbaard had en Hij had ons hart niet veranderd, dan zouden wij nog vreemdelingen gebleven zijn van de geheimen, van de verborgenheden Gods. Maar bij Zijn spreken, bij Zijn profetisch spreken, heeft Hij ons ook Zijn priesterlijke liefde geopenbaard. Daartoe is Hij van God gezalfd geweest, daartoe is Hij tot Christus gemaakt. Er staat; tot onze enige Hogepriester, Die ons met de enige offerande Zijns lichaams verlost heeft. Met, dat Hij het woord der waarheid deed horen, treedt Hij ook verlossend op in de bediening van Zijn Woord. Hij is het ook, die de grendels van het hart wegschuift, die de deuren in stukken breekt, die binnentreedt met de macht van Zijn Woord. Dat kan, dat mag, daartoe heeft Hij ook opdracht van God gekregen. Want zoals de priesters onder het Oude Testament door het bloed in mochten gaan voor het aangezicht van God, □ anders mochten ze niet voor God verschijnen, de priesters niet en de hogepriester niet, want God is Heilig en bij een heilig God kan alleen een heilig schepsel verkeren □ zo heeft God de weg aangewezen en gezegd, als u een lammetje slacht en u neemt het bloed en u komt met dat bloed voor Mijn aangezicht, dan zal Ik u in liefde ontvangen.

Wij weten, dat dat bloed van stieren en bokken de toorn van God niet geblust heeft. Maar dat bloed zag heen naar het bloed van dat onbestraffelijk en

onbevleete Lam. Welnu, deze Christus predikt niet alleen dé weg naar het vaderhuis, maar Hij is ook Zelf de Weg naar het vaderhuis. Dat is Hij door zelf Lam Gods te zijn, door zichzelf aan God op te offeren, door met Zijn bloed betaling te doen aan de rechtvaardige Rechter. Daartoe is Hij van God gezalfd. God heeft Hem alleen gezet. God heeft Hem die plaats gegeven. God heeft Hem aangewezen. Hij heeft Hem verordineerd. O, dat is het schone, het hartverwarmende, het zielsverkwikkende van het Christendom.

Alle heidense godsdiensten hebben dit gemist. Zij moeten de goden bevredigen, zij moeten offers brengen, zoveel, dat de mond der goden gestopt wordt. Maar onze God brengt Zelf het Offer. God was in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende. God wacht niet af, tot wij het goedmaken. Hij maakt het Zelf goed in Zijn eniggeboren Zoon. O, Jezus Christus stierf, toen wij nog zondaars waren, vervreemd van God, voorthollend op de weg der ongerechtigheid, ons wentelend in het slijk onzer zonden. Toen heeft God ons met een oog van medelijden aangezien en Hij heeft Zijn Zoon in de wereld gezonden. Hem overgegeven tot een slachtoffer voor onze zonden. Nu heeft Jezus Christus de bijzondere opdracht van Zijn Vader gekregen om ons dat bekend te maken, om Zichzelf aan ons te openbaren als de weg tot God. Opdat degenen, die onder de profetische bediening tot de kennis der verborgenheid gekomen zijn, □ van de scheiding die er door de zonde gekomen is, □ nu door diezelfde Christus, ziende op Hem, gelovende in Hem, tot God zouden wederkeren. Zo staat Hij voor ons als het straffeloos, als het onbevleete Lam. Opdat mensen, die bitter wenen, die de weg kwijt zijn, die dorsten naar de gerechtigheid, die God zoeken met hun ganse hart, die schreeuwen, gelijk een hert schreeuwt naar de waterstromen, ziende op Hem, zouden bekennen de hartelijke liefde van God jegens ons, daar God Zijn Zoon in de dood gegeven heeft. O, geliefden, daar is geen zaliger openbaring dan de openbaring, van het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt. Daar is geen heerlijkheid die groter, die heerlijker en prijzenswaardiger is, dan wanneer God ons die verborgenheid openbaart, dat Hij om Christus' wil, onze Vader zijn wil.

O, ik ben er verzekerd van, dat de hemel schoon is en dat het gezang van de heilige engelen ons zal doen trillen van aanbidding en verwondering, zoals ook de aanschouwing van de wet, waarvan God ons verlost heeft, maar de wonden van Christus, het bloed van het Lam, zal dit alles verre overtreffen, zodat wij de zang der engelen en de pracht van de hemel verre zullen achterstellen, bij de aanschouwing van Hem, Die ons gekocht heeft, niet met vergankelijke dingen, goud of zilver, maar met Zijn dierbaar bloed! O, dat wij hier op aarde reeds begerig werden, om de lengte, de breedte, de hoogte en de diepte van deze liefde te mogen naspeuren.

Die ons, staat er, met de enige offerande Zijns lichaams verlost heeft, en voor ons met Zijn voorbeding steeds tussentreedt bij den Vader. Dat doet Hij nu nog. Die enige offerande heeft Hij in eeuwigheid volbracht, uitroepende: Het is volbracht. Maar, dat Middelaarschap aan de rechterhand Zijns Vaders,

vervult Hij nu nog, als wij onze stamelende verzuchtingen opzenden. Ach, ik las een dezer dagen, wat Erskine daarvan zegt. Erskine zegt: Dan neemt Jezus al onze gebeden voor Zijn rekening. O, als een kind, dat een bos bloemen plukt in het veld, daarmee naar zijn moeder gaat en dat bouquet zijn moeder aanbiedt en zegt: Moeder, deze bloemen zijn voor u. Ach, die moeder ziet het wel, tussen die bloemen is veel onkruid. In die bloemen is veel, dat in de kamer niet zou geplaatst kunnen worden; maar die moeder neemt het aan, omdat het die moeder niet om de bloemen gaat. Ze heeft geld om veel mooiere bloemen te kopen, maar in die handvol bloemen aanvaardt die moeder het liefdehart van het kind.

Welnu zegt Erskine, zo is Jezus Christus aan de rechterhand des Vaders en neemt Hij al onze stamelende verzuchtingen voor Zijn rekening. Hij haalt er het verkeerde uit, het zondige, en dat zal heel wat zijn. Hij haalt er al het kreupele uit, het eigennuttige, het harteloze en hetgeen van Hem in ons gelegd is, dat biedt Hij de Vader aan en Hij zegt: Vader dit zijn de bloemen van Uw kind. Dit is het leven van Uw heilige, dit is het gebed van Uw beminde. Zo maakt Hij het dierbaar voor het aangezicht van Zijn Vader. Zo is onze lieve Borg en Zaligmaker altijd bezig voor ons te bidden.

Soms willen wij niet meer bidden. Soms zeggen wij, het helpt toch niet als je bidt, maar dan blijft die Voorspraak bidden voor het aangezicht van Zijn Vader. En niet alleen het bidden, God weet ook, hoe ondankbaar wij zijn. Hij weet, hoe menigmaal wij Zijn weldaden in de zonden doorbrengen. Hij weet, hoe dikwijls wij Hem vergeten, als Hij ons op ons gebed verhoort. Welnu, geen nood, dan is er ook een dankende Hogepriester aan de rechterhand van de Vader, die dankt voor ons, die dankt in onze plaats, die dankt volmaakt. Moesten wij die God niet eeuwig prijzen? Moesten wij niet altijd voor Zijn aangezicht wandelen, als Zijn geliefde kinderen?

En tenslotte □ en tot onze eeuwige Koning □ die ons met Zijn Woord en Geest regeert, en ons bij de verworven verlossing beschut en behoudt. Tot onze eeuwige koning. Hoort u, Hij is koning over alles. Mij is gegeven alle macht. Over de duivel, over wolken, lucht en winden, die Hij wijst spoor en loop en baan. Maar Hij is inzonderheid onze Koning. Wat doet Hij als koning? Hij verlost ons uit het diensthuis van de zonde, van de heerschappij van de zonde. Hij verlost ons, Hij leert ons, Hij onderwijst ons en Hij behoudt ons door Zijn Woord en Geest bij die verworven verlossing. Hij beschut ons. Dat ziet op de gevaren, die van buiten tot ons komen, ten opzichte van de vijanden en Hij behoudt ons. Hij onderhoudt ons, Hij steunt ons en Hij wakkert het geloof aan, Hij maakt onze liefde vurig, Hij geeft ons een nieuwe hoop. Dat doet Hij als onze almachtige koning der ere.

Welnu, rust mijn ziel, uw God is koning, heel de wereld Zijn gebied. Alles wisselt op Zijn wenken, maar Hijzelf verandert niet.

Zingen wij daarvan uit Ps 80 : 11

Maar waarom wordt Gij een Christen genaamd?

Hier is de onderwijzer weer zeer persoonlijk, zoals hij gewoon is te doen, niet wij, maar gij. Waarom wordt gij een Christen genaamd? En dan is het antwoord treffend: Omdat ik door het geloof een lidmaat van Christus ben. Hoort u dat? Alleen zij zijn Christenen, die door het geloof, lidmaten van Christus zijn. De onderwijzer zegt niet: Omdat ik lid van de kerk ben, omdat ik gedoopt ben, omdat ik een plaats onder Gods volk mag innemen. Allemaal uitnemende voorrechten, maar toch, de onderwijzer gaat verder. Hij vraagt: Gelooft gij in Jezus Christus? Er zijn maar twee wegen. Wij zijn of niet-Christenen, dan geloven wij niet in de Heere Jezus Christus, wat wij dan ook mogen hebben. Of wij geloven in de Heere Jezus Christus en dan zijn wij Christenen. Dàn alleen zijn wij Christen. O, dat moge ons tot onderzoek, tot diepgaand, tot hartelijk onderzoek, tot zelfonderzoek brengen. Want hoeveel Naamchristenen zijn er dan ook onder ons. Hoeveel mensen, jongens en meisjes, kinderen, die wel de Christennaam dragen, wel het teken en zegel, het merk- en veldteken van Gods verbond dragen, maar die geen Christen zijn, omdat zij Christus niet kennen. Onthoudt het goed, stelt u met geen ijdele waan tevreden. Alleen, als wij door het geloof lidmaat van Christus zijn, dan zijn wij Christen.

O, dat geloof kan nog zwak zijn, dat kan veel bestreden zijn. Wij kunnen veel aan de echtheid van het geloof twijfelen, dat kan. Maar als wij, door het geloof Christus zijn ingelijfd, dan kan het niet anders, dan worden wij ook Christen. Dan worden wij Christen in de openbaring van ons leven, want er staat: En alzo Zijn zalving deelachtig ben. Als ik door het geloof Christus word ingeplant, dan krijg ik de Heilige Geest, dan overstort ons die zalfolie, die van Aärons hoofd gedropen is en zijn baard en klederzoom doortrekt. Dat wil zeggen, dan overstort die zalfolie niet alleen het hoofd Christus, maar ook de leden. Hij is de Wijnstok, wij zijn de ranken. Dan ontvangen wij van Zijn Geest. En, hoe weten wij nu, of wij van Zijn Geest ontvangen hebben?

Wel, dat zegt de onderwijzer: Opdat ik Zijn Naam belijde. Dat is de eerste openbaring van het ontvangen van de Heilige Geest. Dan worden wij ambtsdrager. Elk levend lid van de gemeente is ambtsdrager. De gemeente van God bestaat uit dienaren van Christus. Allemaal dezelfde ambtsdragers en dat ambt is een veel hoger ambt, dan het ambt van dominee, ouderling of diaken. Die ambten verdwijnen straks, wanneer de aarde aan de hemel gelijk zal zijn. Wanneer de wereld de gezuiverde woonplaats van de gezaligden zal zijn, zullen daar geen ambtsdragers meer zijn in de zin van leraren, ouderlingen en diakenen. Die zijn daar niet meer nodig. Die ambten behoren slechts tot het welwezen van de kerk, om de kerk beter te doen functioneren. Door die ambten echter wordt u geen levend lid van de kerk, al ben je duizend keer dominee, duizend keer ouderling of diaken. Dat ambt op zichzelf, geeft geen gemeenschap met Christus. Er is een ambt, dat veel heerlijker is, dat is het ambt aller gelovigen. Wanneer wij door het geloof Christus worden ingeplant, dan worden wij Gods ambtsdragers, dienaren van onze Heere. Dat

is het ambt, dat blijft tot in alle eeuwigheid. Als wij dat ambt van God ontvangen hebben, dan gaan wij, Zijn Naam belijden.

Dan worden wij door die Geest van Christus profeten, die de Naam des Heeren belijden. Dat wil zeggen, dan gaan wij hetzelfde spreken, wat God spreekt. Belijden dat is nazeggen. Hetzelfde zeggen. Dan gaan wij zeggen, wat er in Gods Woord staat. Voor wij die zalving van Christus ontvangen hebben, hebben wij nogal wat tegen te spreken. Dít begrijpen wij niet en dàt vinden wij maar vreemd en dàt vinden wij onrechtvaardig en dáár vinden wij niets aan. Dan is het Woord van God altijd een steen des aanstoets. Maar, als wij de Geest van Christus ontvangen hebben, dan gaan wij zeggen: Ja, Heere, dat is Uw Woord en dat is de Waarheid. Ook ten koste van ons leven gaan wij het woord goedkeuren. Het is de Weg, het Evangelie. Dan is God recht in al Zijn doen, in al Zijn werken en in al Zijn weg.

Dan gaan wij ook daarvan spreken, dan gaan wij dat in ons leven uitdragen, belijden en aan dat belijden van dat woord kleeft ook het lijden. Niemand kan belijden, zonder te lijden. Als de kerk niet lijdt, is het geen belijdende kerk. Dat is waar. Christenen, die niet lijden voor hun Heere, dat zijn geen Christenen. Die missen de kracht van de bediening, die verspreiden geen licht. Die zijn geen zoutend zout. Waarom? Wel omdat de vereniging met het woord ons in botsing brengt met de meningen van de mens, met de huidige opvattingen, met de stromingen van de geest van deze eeuw. Dan staan wij om Gods wil dat alles tegen. Dat kan niet anders. Niet, dat van ons het zwaard uitgaat, maar het zwaard komt tegen ons. Omdat wij niet van de wereld zijn.

Belijden wij dat al op ons werk, en in ons huis? Dat kan nooit zonder het volgende: En mijzelf tot een levend dankoffer Hem offeren, dat is de priesterlijke bediening. Niet iets van het mijne geven. Ach dan kan ik mezelf nog blijven. Van de overvloed kan iemand gemakkelijk iets afzonderen, maar hier staat, dat ik mijzelf offer. Dat betekent, mijzelf verloochenen, mijzelf overgeven, mijzelf in dienst stellen tegen alles, wat in mijn hart nog hunkert naar de zonde en naar de wereld, naar eer en de gunst van mensen. Ook in de godsdienst. Ja, juist in de godsdienst. Ook daar is zoveel surrogaat, zoveel schijn, zoveel mensverheerlijking, zoveel glorie voor deze of die bekeerde man of vrouw. Dan is het vaak zo, dat de oude mens vertelt, wat de nieuwe mens ervaren heeft, opdat de mens groot zal worden.

Maar, geliefden, zo heeft Christus het ons niet geleerd. Dat ik mijzelf Hem tot een levend dankoffer offere. Dat wil zeggen, dat God het van mij vraagt, niets dierbaar te achten, maar mij in Zijn dienst over te geven, al kost het mijn leven. Dat is onmogelijk, zult u zeggen. Het is ook onmogelijk, wanneer ik buiten Jezus sta, wanneer ik op mijzelf zie, wanneer ik door mijn geest gedrongen word. Het is echter waarachtig mogelijk, wanneer ik op Jezus zie. Zo hebben de martelaren hun leven niet liefgehad tot de dood toe. Zij hebben zich overgegeven om Christus' wil. Zij hebben vader en moeder, vrouw en kinderen verlaten. U kent de geschiedenis van Guido de Brès, als hem meegegeeld wordt, dat hij sterven moet aan de galg, dan zegt hij tegen de

cipier: Haal mijn zondagse pak, want nu ga ik naar de bruiloft. Hij schrijft een afscheidsbrief aan zijn vrouw en aan zijn kinderen en hij sterft vrolijk in de armen van zijn Zaligmaker. Al is het nu, dat wij tot zulk een afscheid niet geroepen worden, het moet ons toch een spoorslag zijn, om in het mindere getrouw te zijn, zoals zij in het meerdere getrouw geweest zijn. O, hoe vast kunnen wij aan onze eer zitten, aan ons geld, aan onze vrienden, aan de wereld en aan al zijn begeerlijkheden. Wij kunnen soms het minste niet missen, geen zuur gezicht verdragen om Christus' wil. Dewijl zij hun leven niet liefgehad hebben tot de dood. Onmogelijk, zegt u, maar toch mogelijk door de kracht, die God verleent. Abraham heeft alles verlaten en hij is heengegaan naar het land, dat God hem wijzen zou. Hij is een vreemdeling op aarde geweest, doch nabij God. Hij verwachtte die stad, die fundamenten heeft, waarvan de kunstenaar en bouwmeester God is.

O, dat is een grote haper in ons leven. Wij leven zo weinig in de verwachting van die gouden Godsstad en daarom kleven wij zo aan de stad van de mens. Als die stad Gods meer zou blinken in onze ogen en de volmaakte gemeenschap met God ons hart meer zou innemen, wij zouden ook meer lijden, ons meer aan de dienst van God overgeven en ons als een levend dankoffer Hem offeren en met een vrij en goed geweten in dit leven tegen de zonden en de duivel strijden. Dat hoort tot de koninklijke bediening.

Daar staat, met een vrij en met een goed geweten. Dat wil zeggen, als mijn geweten bevlekt is met duizenderlei zonden, als ik aan het stof verkleefd ben, dan laat ik de geestelijke wapenrusting vallen. Dan laat ik mij overwinnen. Dan ga ik ergens in een hoekje zitten treuren en kniezen, dan krijg ik medelijden met mezelf, dan heb ik het maar slecht getroffen. Dan is God maar een harde God voor mij. Maar als ik met een vrij en goed geweten, dat gewassen is van de zonden in de aanschouwing van het verbroken Godslam en gereinigd door de kracht van Zijn dierbare Geest, in Zijn dienst als koning heersen mag, dan kan ik de zonde aan, dan treed ik de wereld onder de voet, dan zeg ik tegen de duivel: Zou een man als ik vlieden? Wijk van mij, gij boze! Dan strijden wij tegen de zonden en de duivel, om hiernamaals in eeuwigheid met Hem over alle schepselen te regeren.

Ach, het is haast te groot om daar iets van te zeggen. Als er stond, "onder" Hem, wij zouden eeuwig gelukkig zijn. Maar nu staat er: "met" Hem. In Zijn troon, gelijk Hij gezeten is met Zijn Vader in Zijn troon. Gelijk opdelen, de erfenis, die Hij voor ons verworven heeft; met Hem. De Vader heeft Hem lief, maar Hij heeft ons even lief. Hij de Eerstgeborene, wij om Zijntwil tot kinderen Gods aangenomen, erfgenamen van God en mede erfgenamen van Christus en dat tot in alle eeuwigheid. Over al het geschapene eeuwig koning zijn. Dan zullen wij het nooit meer verkeerd doen. O, dat is de zalige verwachting. Dan zullen we nooit meer van God afvallen, dan zullen we het oor nooit meer neigen tot de vorst der duisternis, dan zullen wij, onze eigen zin en wil, nooit meer doordrijven ten koste van de eer van God. We zullen rein zijn, gelijk Hij rein is. Daar zal Hij voor zorgen, daar zal die lieve

Christus eeuwig voor zorgen. Hij zal ons eeuwig leiden aan de stromen van levend water. In die gouden Godsstad zullen wij drinken. Welnu, als wij deze hoop hebben, laat ons dan onszelf reinigen van de besmetting der wereld en des vleses en de Heere dienen met een volkomen hart.

Kom, waarom wordt gij een Christen genaamd? Onderzoekt u of ook deze gemeenschap met God in uw leven tot stand gekomen is. O, het moest u doen huiveren, de naam van Christen gedragen te hebben en straks in het kamp van de vijand te staan, als de dood u overvalt. Wat zal dat erg zijn. U weet het, landverraders worden zwaarder gestraft dan vijanden. Toen de Duitsers ons overrompelden was dat een gemene schurkenstreek, maar toen wij door onze eigen landgenoten verraden werden, was dat in de allerovertreffendste trap gemeen. Die moesten een des te zwaarder oordeel ondergaan. Welnu, zo zal het ook zijn in de dag van het oordeel. Dan zullen de heidenen tegen u getuigen en zullen zeggen: Wij hebben de weg niet geweten, Jezus is ons nooit gepredikt. De weg der zaligheid is ons vreemd gebleven. En Jezus heeft het zelf gezegd: Dan zullen de inwoners van Ninevé tegen ons opstaan. Want zij hebben zich bekeerd op de prediking van Jona en meer dan Jona is hier. Dan zal de koningin van het zuiden tegen ons getuigen, want zij is gekomen op het gerucht van Salomo en meer dan Salomo is hier (Matth.12 en Luk. 11). O, laat u niet door de zonden, door de wereld, door het schijnschoon van deze eeuw betoveren. Laat u niet door een valse vrijheidsleuze van deze wereld afleiden van de weg der gerechtigheid. Als gij u gebonden voelt, weet dan, daar is nu nog een fontein geopend tegen de zonden. Hoor dan naar Mij, gij die verre van de gerechtigheid zijt, zegt Jesaja. Ik breng Mijn gerechtigheid nabij! Gij hoeft in de hemel niet op te klimmen, gij kunt in de hel niet afdalen, maar nabij u is het Woord, in uw mond. Dat is het woord der genade, dat ik u verkondigd heb.

Heden dan, zo gij de stem van de Zoon van God hoort, verhardt uw hart niet, leg u neer aan Zijn voeten. Kindertjes, leg je met gevouwen handen aan Zijn voeten neer, breng Hem je zondig hartje. Jongens en meisjes, toon Hem de kluisters van je zondelust. Zeg tot Jezus: Heere Jezus, ik kan er niet af, ik heb de zonden lief, ik kies elke keer weer opnieuw voor de wereld. Ik zink weg in de stroom, waar ik niet uitkom. Zeg Hem zo je nood. Want Hij is van de Vader gegeven om je daarvan te verlossen, wanneer je zo aan Zijn voeten neervalt. Deze ellendige riep, staat er, en de Heere hoorde en Hij verlostte hem uit al zijn benauwdheden (Ps.34:7). Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.